

de Beregninger, hvorpaa Kassen hvilede, vare rigtige. Det stredes man om, og det krævede noget Tilbud til den. Efter en Lids Forløb viste det sig ved at gennemgaa disse Beregninger, at de vare rigtige, og at de stemmede med, hvad man maatte antage for under almindelige Forhold at være rigtigt. Saa kom Arbejderkommissionen. Den gav Udflugt til Tilbud af Staten. Det at kunne trække Statens Midler ind til Anvendelse i et saadant Niemed er saa almindelig yndet og er saa populært, at, naar der i fjerneste Maade er Anledning til at tro, at det kunde lykkes, siger man, at saa skulde Folket bemænge sig med selv at lægge Penge til. Jeg for min Del ser ikke, hvorledes Opgaven skal løses; men det Forslag, som er kommet fra Arbejderkommissionen, selv med de Bemærkninger, som ere komne frem fra det ærede Medlem, kan jeg heller ikke erkjende har ført Sagen synderlig videre, end den var. Hvis det havde været Tilfældet, vilde jeg have taget under nærmere Overveelse, om det paa nogen Maade var muligt at engagere Statskassen, hvad maasse vilde have sine Bønseligheder. Men som Sagen nu er og med de mangfoldige Opgaver for Die, som paaliggende Lovgivningsmagten nu for Liden, og ogsaa henført til Indholdet af Arbejderkommissionens Betænkning, tilstaar jeg, at jeg under disse Omstændigheder har valgt Opgaver, hvis Løsning laa lidt nærmere for, og som ikke vilde frembyde uoverstigelige Bønseligheder. Jeg skulde med Fornøielse ogsaa tage fat paa denne Sag, naar jeg havde noget som helst Haab om at kunne bringe noget væsentligt Bidrag til Sagens Løsning gennem Tilbud af Statskassen, men det tror jeg ikke lader sig gjøre. Selve Principet: Tilbud fra Statskassen, tror jeg, vi meget vanskeligt ville kunne komme til at acceptere for Diebladet; saa skulde det ialtfald bestemte foreligge, at det var den eneste Vej, der ledede til Maalet. Det har jeg ikke kunnet se, og jeg har derfor ikke paatænkt i den nærmeste Fremtid at beskæftige mig med dette Anliggende; jeg vilde helst se, om den private Anstalt, der er i Gang, ikke skulde kunne vinde Styrke ogsaa derved, at man ikke tænkte paa gennem Lovgivningen og ved Statens Hjælp at etablere en Anstalt ved Siden af den.

Ordføreren for Forespørgerne

(Suel): Det fremgaar ganske vist af den høitærede Ministers Foredrag, at denne Sag ikke ligger for ham. Det er tydeligt, at den høitærede Minister ikke ret har forstaaet hverken Arbejderkommissionens Betænkning eller mit Foredrag; jeg skal tillade mig at tro, at den høitærede Minister forstaaer meget lidt af hele Sagen, og jeg skal nærmere paavise det. Vor Opgave med Forespørgslen var slet ikke at bringe denne Sag videre, men at faae at vide, hvorledes den høitærede Regjering stiller sig til Sagen. Om den høitærede Regjering vil tage Sagen i sin

Haand, eller om vi skulle det, ønskede vi at vide, og det fik vi ganske vist efter længere Tidsforløb, at den høitærede Minister ikke vilde. Den høitærede Minister begyndte med at sige, at aldeles uacceptabelt vilde det ikke være at engagere Statskassen, navnlig for den høitærede Ministers Vedkommende; men den høitærede Finansminister, hvem jeg ønskede havde været tilstede, skal have en anden Mening, efter hvad den høitærede Minister meddelte, idet han har sagt, at det lod sig slet ikke gjøre at engagere Statskassen, saalænge Kommunerne kunde holde ud. Det Smule Haab, der blev vakt hos mig ved at høre den høitærede Ministers første Uttring, er fuldstændigt slaaet ned ved at høre de senere Uttringer af den høitærede Minister, og jeg ved derfor virkelig ikke, hvorfor den høitærede Minister giver sig ind paa Strøbemærkninger om Arbejderkommissionens Lovforslag, som slet ikke foreligge til Behandling; thi jeg har med Villie slet ikke villet gaa ind paa dette praktiske Lovforslag. Den Tid skal komme, da vi tage denne Sag for praktisk og fremlægge et Lovforslag derom, og da vil det være Tid at diskutere Enkelthederne, men paa dette Stadium forekommer det mig, at man ikke maa gaa ind paa at omtale Enkelthederne, og navnlig ikke paa den Maade, hvorpaa den høitærede Minister gjorde det. Den høitærede Minister henviste til Arbejderkommissionens Forslag og anede over, at dette Forslag vilde medføre en Lvang for Arbejderne til at være Medlemmer af denne Kasse, og den høitærede Minister paaviste, hvor uvigtigt det var, at man skulde paalægge en Mand, der maasse havde Børn at forsørge, og som havde Bedrift at udvide, at bidrage til en saadan Kasse. Dersom de ærede Herrer imidlertid vilde tage Arbejderkommissionens Forslag for sig, vilde de se, at dette Forslag slet ikke gaar ud paa Lvangsbestemmelser for den Slags Folk, som have Børn og Bedrift; nei, det gaar kun ud paa at bestemme, at de, som ere mellem 15 og 20 Aar, skulde være Medlemmer, altsaa ikke de, der have Børn og Bedrift; og hvorfor gjør Arbejderkommissionen det? Selvfølgelig fordi Arbejderkommissionen har haft et finere Blik paa denne Sag, end det er lykkedes den høitærede Minister at tilegne sig endnu, idet nemlig Arbejderkommissionen har set, hvilken opdragende Indflydelse der vilde ligge heri. Den høitærede Minister tager paa denne Sag som paa en Hverdags-Forretningssag, idet han siger, jeg kan ikke skjønne, at der kan komme Noget ud af den; den er heller ikke rigtig praktisk, og derfor vil jeg beskæftige mig med andre Opgaver, der ligge mere lige for. Det ligger nu for den høitærede Ministers Natur at være saadan mere lige til og tage det, der ligger for idag og ikke bekymre sig om den Dag imorgen. Andre Statsmænd have et andet Syn paa Sagen og se ud i Fremtiden, hvorledes de ville stille sig, og hvilke Midler der kunde anvendes